

РЕШЕНИЕ

№ 14391

гр. София, 26.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **186** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., срещу Решение № 13216 от 17.12.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, като му е осигурен превод на език който разбира и съдът му разяснява всички права и правни последици в процеса, съгласно служебното начало в това производство.

Жалбоподателят поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

За Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ВР-13-4633/06.10.2023г. на РПЦ – С., жалбоподателят Н. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Д. А., С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение: женен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните данни на чуждия гражданин са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, а впоследствие и на представена оригинална афганистанска лична карта № 1400-0403-09904.

На същата дата, 06.10.2023г. е съставен регистрационен лист с приложение. Н. М. е получил копие от Указания, рег. № УП15215/06.10.2023г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях.

Н. М. е бил надлежно поканен да се яви за провеждане на интервю на 13.10.2023г., но не се е явил, за което е изготвен констативен протокол с рег. № УП 15215/13.10.2023г. Установено е, че е напуснал самоволно общежитието на отдел „ПМЗ-кв.Военна рампа“ и е бил в неизвестност от 18.10.2023г., за което е изготвена докладна записка с вх.№ ВР-573/18.10.2023г.

С решение № 21756 от 13.12.2023г. на заместник-председателя на ДАБ при МС производството му за предоставяне на международна закрила е прекратено. Същият е задържан от властите във Федерална република Германия и е върнат в Република България съгласно Регламент „Д.“.

Подал е молба и с докладна записка с рег.№ УП 15215/06.08.2024г. производството му за предоставяне на международна закрила е възобновено.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю с рег. № УП 15215 от 06.08.2024г. в присъствието на преводач от/на дари език. По време на проведеното интервю жалбоподателят заявява, че напуснал нелегално А. в края на месец август 2021г. Преминал е транзит през И., след което отишъл в Турция, където е живял и работил нелегално за период от година и половина. Впоследствие влиза нелегално на територията на Република България и е задържан от българските власти, край [населено място], в опит да продължи нелегалното си пътуване до крайната му цел - Германия.

Мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че е бил войник при предишното правителство на А. за период от 2009г. до падането на властта през 2021г. Споделя, че е работил на длъжност по-ниска от сержант и не е имал отговорни задължения, служил е в различни подразделения и провинции. Разказва, че след падането на властта талибаните са идвали три пъти в дома му, но той е успял да избяга, за да не бъде задържан. Твърди, че в рамките на 10 дни след падането на властта (15.08.2021г. - 25.08.2021г.) са се случили и трите посещения от страна на талибаните в дома му, но той вече се е укривал и е напуснал страната. Същият никога не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход, нито е бил жертва на насилие. Според думите му той лично никога не е членувал в политическа партия или организация. Отрича да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва.

В подкрепа на бежанската си история е представил сертификат за завършен курс и удостоверение за завършен курс на обучение, издаден от Министерство на отбраната, А..

Със становище от младши експерт в отдел „ПМЗ- кв. Военна рампа“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца

да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 13216 от 17.12.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В мотивите на оспореното решение е посочено, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с твърдение, че заявителят е работил като войник на длъжност по-ниска от сержант. Това твърдение е прието за достоверно, но въпреки това органът е приел, че няма данни за личностно преследване, осъществено спрямо него. Твърденията, че талибаните са нахлували три пъти в дома му, в рамките на 10 дни след падането на властта са приети за недоказани. Органът е приел, че е анализът на заявления в хода на административното производство обстоятелства показват, че на фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в А., той е направил опит да представи бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти. Изтъкнатите опасения за преследване от страна на талибаните се считат за хипотетични и недоказани, представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

Направен е извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. Въз основа на справка с Вх. № МД-02-36/31.10.2024г. относно обстановката в А. е прието, че в страната няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Същевременно не са налице и други причини от хуманитарен характер за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 23.12.2024г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 03.01.2025г.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспореното решение в цялост. Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка от 31.12.2024г. за общото положение в А., нивото на сигурност, отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство, както и справка за отношението на официалните афганистански власти към етническата група „таджики“.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено,

на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. В тази връзка изложените в жалбата възражения относно начина на провеждане на интервюто съдът приема за неоснователни.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

По силата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправното основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в А. и от някоя друга организация. Не се констатира наличие на реална опасност от бъдещо преследване в страната на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, който е направил и административният орган, че той е „икономически мигрант“, а не бежанец -мотивите му да напусне страната си на произход са с личен характер и се коренят в стремежът му към по – хубав и финансово обезпечен живот в страна член на ЕС-Германия, която той е посочил по време на интервюто - което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно справка ЦУ-1525/24.06.2024г., относно ситуацията в А., след превземането на властта, талибаните са обявили обща амнистия на всички, които са воювали срещу тях. Като войник на предното правителство, жалбоподателят попада под обхвата на тази амнистия и спрямо него не следва да се предприемат действия заради самия факт, че е бил войник. Въпреки това, справката посочва, че се съобщават и случаи на действия извършени от членовете на талибаните срещу бившия персонал на афганистанските национални сили за отбрана и сигурност, и то в по-голяма степен отколкото срещу бивши правителствени служители. Съдът отбелязва, че решаващият орган приема за достоверно твърдението на заявителя, че е работил като войник на длъжност по-ниска от сержант. Въпреки това, решаващият орган приема, че няма данни за личностно преследване, осъществено спрямо него, като отбелязва, че молителят сам споделя, че неговата длъжност не е

включвала „отговорни задължения“.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак, релевантен за статута на бежанец. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. "Мигрант", съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай Н. М. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той не е арестуван и осъждан в държавата си по произход. Не е членувал в партия.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляващи официални документи, издадени от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по които не са опровергани. Следва да се сподели изводът в оспореното решение, че доколкото е налице информация в представената справка вх. № МД-02-36/31.10.2024г., с подвърждена информация към 31.12.2024г., насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Отражено е внимание, че обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Въз основа на данните за устойчивост на икономиката, макар и на сравнително ниско ниво, следва обоснован извод, че за жалбоподателя не съществува проблем да се върне и да продължи да живее в държавата си по произход. В случая следва да се съобрази и, че жалбоподателят е бил войник до 2021г., а след това нелегално е напуснал А.. В

оспореното решение след направен обективен анализ на представена от Н. М. информация по повод на подадената молба за закрила правилно е прието, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут в Република България.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания. От представената справка за ситуацията в А. се установява, че обстановката в страната може да бъде преценена като усложнена за гражданите на страната, но предвид осигуряваната директна подкрепа от различни организации и напредъка по отношение на сигурността може да се приеме, че липсва изключително висока степен на безогледно насилие, изискуема за предоставянето на субсидиарна закрила. В използваната в административното производство, представена и пред съда справка, както и в актуалната към 31.12.2024г. справка, не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност на цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Видно от събраната информация в конкретния случай за Н. М. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие, поради присъщи на положението му елементи.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009г. по дело № C- 465/07/M. E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна

територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за А. с вх. № МД-02-36/31.10.2024г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А., която не е достигнала степен на безогледно и/или повсеместно насилие, с опасност от тежки посегателства на живота и здравето на всеки граждански намиращ се на тази територия, което да е основание за предоставяне на международна закрила, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, на базата на общата ситуация. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал. 1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен, че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал. 1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че ситуацията в А. представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход - А., поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липсата на обективна и

пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход, с което е обосновано искането за връщане на преписката на административния орган със задължителни указания. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Спазени са и изискванията, обезпечаващи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи надлежни доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., срещу Решение № 13216 от 17.12.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: